

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf.II.30.824/2011/4. szám

A Debreceni Ítéltábla az előbb dr. Berente Andrea ügyvéd, majd a felülvizsgálati eljárástól kezdődően Dr. Bárándy György ügyvéd (cím) által képviselt **felperes neve, címe** felperesnek - a dr. ... jogtanácsos által képviselt Sz. Megyei Jogú Város Önkormányzata (alperes címe) alperes ellen tulajdonjog megállapítása és kártérítés iránt indított perében a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 8.G.21.234/2007/44. számú ítélete ellen az alperes által 46., a felperes által 47. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét, és a Debreceni Ítéltábla Gf.II.30.840/2010/3. számú ítéletének jogerőre emelkedett rendelkezéseit nem érinti, az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét megváltoztatja, a keresetet elutasítja; a felperes által az alperesnek fizetendő első fokú perköltség összegét 700 000 (Hétszázezer) forintba felemeli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 400 000 (Négyszázezer) forint fellebbezési és 120 000 (Egyszázhuszezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, és térítsen meg az államnak külön felhívásra 481 000 (Négyszáznyolcvanegyezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A **Sz.**, belterület **..2/A/19** helyrajzi számú, a valóságban **Sz., B. u.** ... szám alatti ingatlan tulajdonosa az alperes.

Az ingatlant az alperessel kötött helyiségbérleti szerződés alapján a **gazdasági társaság1** használta.

1994. december 6-án a **gazdasági társaság1**, mint átadó „megállapodás”-nak címzett szerződést kötött a **gazdasági társaság2**-gal, mint átvevővel. A szerződés értelmében a perbeli ingatlan bérleti jogát az átadó 7 250 000 forint ellenében a részvénytársaságnak

adta át, amely a bérleti jog ellenértékét megfizette. A bérleti jog átruházásához az alperes hozzájárult.

1994. december 19-én a **gazdasági társaság2** helyiségbérleti szerződést kötött **Sz.** Megyei Jogú Város Polgármesteri Hivatalával, mely szerint az üzlethelyiséget 1995. január 1-től 1999. december 31-ig terjedő időre bérbe vette.

1994. december 13-án a **gazdasági társaság2** a felperessel megállapodást kötött, amely egyebek mellett tartalmazta, hogy az üzlethelyiség tulajdonosa hozzájárulását adta az ingatlan egészségügyi célú hasznosításához. A szerződés 7. pontjában a felek azt rögzítették, hogy „a polgármesteri hivatal megbízta az **I.**-t a fenti ingatlan értékesítésének előkészítésével, valamint a hivatal jelenleg is felelős vezetői ígéretet tettek az ingatlan kedvező áru értékesítésére”. A felek megállapodtak abban, hogy a **gazdasági társaság2** lemond ezen ingatlan 120 m² területének bérleti jogáról a felperes javára azzal a megkötéssel, hogy az átvevő a megszerzett területrészt rendeltetésszerű használatának költségeit viseli, bérleti szerződést köt a **Sz.**-i Polgármesteri Hivattal, vételi lehetőség esetén él vételi jogával, végül e megállapodás aláírásával egyidejűleg átutal az átadó számlájára 3 434 500 forintot. A felperes az ekként meghatározott „lelépési díjat” a **gazdasági társaság2** részére megfizette.

1995. április 20-án kelt határozatával **Sz.** Megyei Jogú Város Jegyzője építési engedélyt adott a **gazdasági társaság2** részére a perbeli ingatlanon üzletek kialakítására.

Az üzleteket a **gazdasági társaság2** és a felperes közösen alakította ki úgy, hogy a csecsemő-szaküzlet kialakításának költségeit a felperes finanszírozta, s erre a számlák tanúsága szerint 8 017 599 forintot fordított.

1997. október 17-én a **gazdasági társaság3** - a **gazdasági társaság2** jogutódja - ingyenesen lemondott a felperes javára az utóbbi által használt csecsemő-szaküzletként működtetett üzlethelyiség bérleti jogáról.

1998. január 20-án a peres felek bérleti szerződést kötöttek, melynek értelmében a felperes a 124 m² össz-alapterületű üzlethelyiséget 1998. február 1-től határozatlan időre bérbe vette. A bérleti szerződés egyebek mellett tartalmazta, hogy a helyiség értékesítése esetén a bérlet elővásárlási jog illeti meg az általa elvégzett - finanszírozott - értéknövelő beruházások által eredményezett forgalmi értékelkedés a vételár meghatározásánál - csökkentő tényezőként - beszámításra kerül.

A felperes képviselőjében Dr. **Cs. P.** beltag 2004. október 4-i keltezésű, az alperes polgármesteréhez címzett levélben kérte, hogy a címzett járuljon hozzá a betéti társaság által 1994. óta használt, 1997. óta bérelt üzlethelyiség felperes részére történő eladásához.

Sz. Város Polgármestere válaszlevelében tájékoztatta a felperest, hogy az ingatlan forgalmi értékének meghatározására független szakértőt kértek fel, aki 40 700 000 forintban állapította meg az üzlethelyiség értékét. Az értékhatárra tekintettel a vagyontárgy

elidegenítéséről a város közgyűlése fog dönteni. Kérte a felperes nyilatkozatát, hogy a forgalmi érték ismeretében fenntartja-e vételi szándékát.

2004. november 24-én kelt levelével a felperes beltagja a jegyző támogatását kérte az ingatlan értékesítéséhez, másnap kelt, a polgármesternek címzett levelében pedig vételi szándékát megerősítette.

2004. december 21-én kelt levelében az alperes a felperessel kötött bérleti szerződést 2005. január 1. napjával 1 éves felmondási határidővel 2005. december 31. napjára felmondta.

2005. február 15-én, majd március 1-jén, végül március 11-én kelt leveleiben a felperes képviselője az ingatlanra vonatkozó vételi szándékát megerősítette.

2005. november 3-án kelt levelével a város alpolgármestere arról tájékoztatta a felperest, hogy a közgyűlés a perbeli üzlethelyiség vételére tett ajánlatát határozatával elutasította.

A felperes 2007. szeptember 27-én előterjesztett, majd 2010. április 9-én kelt előkészítő iratában módosított keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a perbeli ingatlan 55/100 tulajdoni hányadát ráépítés címén megszerezte; az ekként az alperessel keletkezett közös tulajdont szüntesse meg, és az alperest kötelezze 20 185 000 forint megváltási ár megfizetésére; tekintettel arra, hogy a valóságos területnél 7 m²-rel több terület után fizetett bérleti díjat, 808 500 forint visszafizetésére tartott igényt; az alperes által tőle beszedett bérleti díj 55/100 hányadának visszafizetését kérte, s ennek összegét 11 944 408 forintban határozta meg; az új bérlőtől 2008. április 1. és 2010. augusztus 31. közötti időre „beszedett” bérleti díj 55/100 hányada címén 4 674 150 forint megfizetését kérte; többlethasználati díj fejében pedig 2007. július 1. és 2008. március 31. közötti időre 1 336 500 forint összegű követelést terjesztett elő; e tőkeösszegek után középátlagos időtől 2001. január 1-től kezdődően igényt tartott a törvényes kamatra, valamint kérte az alperes költségben való marasztalását.

Másodlagosan, amennyiben a bíróság e kereseti kérelmeit nem tartaná megalapozottnak, úgy a Ptk. 6. §-a szerinti kártérítés jogcímén kérte az alperest kötelezni a perbeli ingatlanon elvégzett beruházásai 20 185 000 forintos ellenértékének, valamint az alperes helyett a korábbi bérlőnek átutalt „lelépési összeg” 3 434 500 forintos összegének megfizetésére.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, arra hivatkozva, hogy a felperes ráépítéssel tulajdonjogot nem szerezhett, így az ebből származó elsődleges kereseti kérelmében meghatározott igénye teljes mértékben alaptalan. A biztatási kár címén megjelölt követeléssel kapcsolatban azzal érvelt, hogy a biztatási kár jogszabályban írt feltételei nem állnak fenn, az alperes nem vállalt kötelezettséget az ingatlan eladására, attól elzárkózott, így a felperes nem ennek a „biztatásnak” reményében végezte a beruházásokat az üzlethelyiségben, s nem ezért vette át a bérleti jogot az előző bérlőtől. A beruházások kapcsán hivatkozott a követelés elévültségére.

Viszontkeresetet terjesztett elő, kártérítés címén kérte a felperes marasztalását.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 8 017 599 forintot, ennek 2005. november 4-től járó kamatait, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 1 767 730 forintot, ennek 2010. október 1-től járó kamatait, ezt meghaladóan a viszontkeresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy az alperesnek fizessen meg 603 664 forint perköltséget, s térítsen meg az államnak 729 000 forint kereseti és 118 780 forint viszontkereseti illetéket.

A határozata indokolásában kifejtette, hogy a felperes elsődleges kereseti kérelme alaptalan, míg a másodlagos kereseti kérelme részben alapos. Megítélése szerint a biztatási kár Ptk. 6. §-ában írt feltételei fennállnak. A felperest ért kár az üzlet kialakítására ténylegesen és igazoltan fordított költség összegében határozható meg, amely a szakvélemény szerint 8 017 599 forint. A felperes ezirányú követelése nem évült el, mert a felperes az alperes alpolgármesterének 2005. november 3-án írott leveléből szerzett végérvényesen tudomást arról, hogy az alperes az üzlethelyiséget nem kívánja értékesíteni. A kártérítési követelés ekkor vált esedékessé, ehhez képest a perindításig az 5 éves elévülési idő nem telt el.

A viszontkereset a felperes tulajdonában lévő pincehelyiség és a felperes bérleménye közti ajtónyitás költsége erejéig alapos, mert a felperes az alperessel kötött szerződésben a bérleti jogviszony megszűnése esetére vállalta az eredeti állapot helyreállítását, ennek összege pedig 1 767 730 forint.

Az ítélettel szemben mindkét fél fellebbezett.

A felperes fellebbezésében a jövőre esedékes többtelehasználati díjat már nem igényelte, egyébként keresetének megfelelő határozat hozatalát kérte. A másodlagos kereseti kérelme tekintetében az alperes terhére megállapított marasztalási összeg 20 185 000 forintra történő felemelését indítványozta.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatásával a kereset elutasítását és a viszontkeresetének megfelelő határozat hozatalát kérte.

A Debreceni Ítéltábla Gf.II.30.840/2010/3. számú ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részét megváltoztatta, s mind a keresetet, mind a viszontkeresetet elutasította. A felperes által az alperesnek fizetendő első fokú perköltség összegét 700 000 forintra, az államnak megtérítendő kereseti illeték összegét 900 000 forintra felemelte, s mellőzte a felperes kötelezését viszontkereseti illeték megtérítésére.

Kötelezte továbbá a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 350 000 forint fellebbezési eljárási költséget és térítsen meg az államnak külön felhívásra 900 000 forint fellebbezési illetéket. A határozat indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét a keresetet a többtelehasználati díj jövőben esedékes részleteire vonatkozó részében elutasító rendelkezését a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján nem érintette. Az elsődleges kereseti

kérelmet elutasító döntést helytállónak ítélte, míg a biztatási kár címén előterjesztett másodlagos kereseti kérelem kapcsán hangsúlyozta, hogy az alperes ingatlan elidegenítésére vonatkozó határozott ígéretének hiányában nem foghat helyt e kereseti kérelem sem. Kiemelte, hogy a felperes a **gazdasági társaság2**-vel kötött szerződés alapján fizette meg a „lelépési díjat” és ezt nem háríthatja át az alperesre, mert ez a kiadás a peres felek jogviszonyát nem érintő kiadás volt. A viszontkeresettel összefüggésben kiemelte, hogy a kártérítési felelősség megállapításához szükséges, a Ptk. 339. § (1) bekezdésében meghatározott tényállási elemek hiányában a felperes kártérítés fizetésére nem kötelezhető. Rámutatott, hogy a felek közötti jogviszony 2005. december 31-ével megszűnt, a feleknek egymással szemben sem elszámolási, sem kártérítési kötelezettsége nincs, ezért az elévülés kérdésének vizsgálatát indokolatlannak találta.

A jogerős ítélettel szemben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben indítványozta a jogerős határozat hatályon kívül helyezését, s kérte annak megállapítását, hogy a perbeli ingatlanon 55/100 hányadban tulajdonjogot szerzett ráépítés címén; kérte a közös tulajdon megszüntetését és az alperes megváltási ár megfizetésére kötelezését; kérte továbbá biztatási kár címén 8 017 599 forint és ennek 1995. október 30-tól járó kamatai megfizetésére kötelezni az alperest.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet helybenhagyását indítványozta.

A Legfelsőbb Bíróság, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.VIII.21.022/2011/5. számú részítéletében a jogerős ítéletet a felperes biztatási kár megtérítésére irányuló keresetét elutasító részében - a perköltség rendelkezésekre kiterjedően - hatályon kívül helyezte, s a másodfokú bíróságot ebben a keretben új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Egyebekben a jogerős ítéletet felülvizsgálattal támadott részében hatályában fenntartotta. Kötelezte a felperest, hogy az alperesnek fizessen meg 200 000 forint felülvizsgálati perköltséget és az államnak térítsen meg 730 000 forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket. A hatályon kívül helyező rendelkezéssel kapcsolatos felülvizsgálati perköltséget a felek részére egyaránt 120 000 forint jogi képviselői díjban állapította meg, míg a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték összegét 481 100 forintban határozta meg.

A határozata indokolásában kifejtette, hogy osztja a jogerős ítélet jogi álláspontját, mely szerint a felperes a Ptk. 137. § (3) bekezdése alapján a perbeli ingatlanon ráépítéssel nem szerzett tulajdonjogot.

Ugyanakkor nem osztotta a másodfokú bíróságnak a Ptk. 6. §-ára alapított kereseti kérelemmel kapcsolatos jogi álláspontját, s ezzel szemben hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság helytállón állapította meg, hogy a felperes és üzlettársa, a **gazdasági társaság2** az alperes határozott, értékesítést kilátásba helyező ígéretében bízva kezdett a perbeli beruházás pénzügyi, jogi és természetben történő megvalósításához. Az együttműködő feleket az önkormányzattal szemben valóban a **gazdasági társaság2** képviselte. Egymás közötti megállapodásukat az 1994. december 13-án kötött szerződés tartalmazta. E megállapodásuknak megfelelően az osztatlan bérleményből 120 m² területet a felperes költségén alakítottak ki, az ingatlant megosztották, majd az önálló csecsemő-szaküzlet

bérleti jogáról az Rt. jogutódja, a **gazdasági társaság** a felperes javára lemondott, végül a felperes az alperesi önkormányzattal erre az ingatlanra bérleti szerződést kötött. Az együttműködés kezdettől elhatározott és a fentieknek megfelelő végső célja az volt, hogy a felperes az alperes ígéretének megfelelően az általa kialakított ingatlanon tulajdonjogot szerezzen. Annak tényét, hogy a beruházási folyamat elérni kívánt célja a felperes tulajdonszerzése volt és az alperes kifejezett ígéretére alapozódott, a per során az alperes maga sem vitatta. Védekezésének lényege az volt, hogy az ingatlan eladása mellett írásban nem kötelezte el magát, ez azonban nem feltétele a Ptk. 6. §-ában meghatározott igény érvényesítésére. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a felek nyilatkozatai és a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megalapozottan következtetett arra, hogy a felperes a beruházás elhatározása és megvalósítása idején alapos okkal bízhatott és bízott abban, hogy a beruházási folyamat végeredményeként az alperes a kialakított ingatlant értékesíteni fogja. Erre tekintettel vásárolta meg az üzlethelyiség alatt elhelyezkedő, egyébként önállóan meg sem közelíthető pincehelyiséget is. A biztatás realitását tanúsítja az 1994. december 23-án kötött szerződés 7. pontja és az a tény, hogy a közgyűlést az 1990. évi LXV. törvény 9. § (1) bekezdése alapján képviselő polgármester az ingatlan értékesítésének szándékát tanúsító lépéseket tett. Ezen indokoknak megfelelően az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésével megalapozottan állapította meg, hogy a jelentős volumenű és a bérleti jogviszonyt meghaladó üzleti kockázattal járó beruházást a felperes és üzlettársa nem valósította volna meg, amennyiben a Ptk. 6. §-ában meghatározott szándékos alperesi magatartás nem indította volna erre. Az alperes 2004-2005. évi jognyilatkozatainak ebből a szempontból annyiban van jelentősége, hogy az alperes az értékesítést az előzmények ismeretében maga is fontolóra vette.

Tekintettel azonban arra, hogy az alperest marasztaló ítéleti rendelkezés ellen az összecszerűség tekintetében mindkét fél fellebbezést terjesztett elő, az alperes pedig fenntartotta az elévülési kifogását is, melyeket a másodfokú bíróság eltérő jogi álláspontja folytán érdemben nem vizsgált, indokoltnak találta e körben a jogerős másodfokú határozat hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását.

A felperes a folytatódó eljárás során kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes terhére megállapított marasztalási összeg 3 434 500 forinttal történő felemelését.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte, hivatkozva a követelés elévült voltára, s annak érdembeni alaptalanságára.

Az ítélet tábla a Pp. 253. § (3) bekezdésére tekintettel nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét (a többlehasználati díj jövőben esedékes részletei megfizetésére irányuló keresetet elutasító rendelkezést), valamint a Debreceni Ítélet tábla Gf.II.30.840/2010/3. számú ítéletének jogerőre emelkedett rendelkezéseit: az elsődleges kereseti kérelmet, a másodlagos kereseti kérelem „lelépési díj” megfizetésére irányuló részét és a viszontkeresetet elutasító, valamint a felperest illeték fizetésére kötelező döntéseit.

A Legfelsőbb Bíróság részítése nyomán csupán az elévülés, illetve a biztatási kár összecszerűsége kérdésében kellett határoznia. A biztatási kár kapcsán a jogalap tekintetében a Legfelsőbb Bíróság állást foglalt a fentiekben részletezettek szerint és ez az állásfoglalás eljárásjogilag köti az ítélőtáblát, mindamelllett a kifejtettekkel a másodfokú bíróság érdemben is egyetért. Az alperes érvelésére tekintettel hangsúlyozza, hogy a Legfelsőbb Bíróság részítésében kiemelte, hogy az alperes nem közvetlenül a felperest bízta azzal, hogy a kialakított üzlethelyiséget számára elidegeníti, hanem a bérlemény korábbi bérlijét, a **gazdasági társaság2**-t tájékoztatta ebbéli szándékáról, s az ennek ismeretében közölte a felperessel, hogy megvehető lesz az ingatlan. A felperes e biztatásra tekintettel kezdett bele a beruházásba.

Az alperes ellenkérelmében elsődlegesen a biztatási kár címén előterjesztett követelés elévülésére hivatkozott. A bíróságnak a követelés érdemi vizsgálata előtt ezért az elévülési kifogásról kellett döntenie.

A Ptk. 324. §-ának (1) bekezdése kimondja, hogy a követelések 5 év alatt elévülnek, ha jogszabály másként nem rendelkezik. A Ptk. 326. § (1) bekezdése szerint az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált. A Ptk. 360. § (1) bekezdése úgy szól, hogy a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes.

Az ítélőtábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg az elévülés kezdetének időpontját, amikor úgy foglalt állást, hogy a felperes kártérítési követelése akkor vált esedékessé, amikor az alperes képviselőjének 2005. november 3-án kelt leveléből végérvényesen tudomást szerzett arról, hogy az önkormányzat az üzlethelyiséget nem kívánja értékesíteni. A felperes kára ugyanis abban áll, hogy a felperes vagyona az üzlethelyiség kialakítására fordított 8 017 599 forintos kiadással csökkent, ez pedig nem vitatottan 1995-ben, a beruházások elvégzésekor következett be. A felperes kártérítési igénye tehát ekkor vált esedékessé, amint a felperes is ezen időponttól igényelt késedelmi kamatot módosított fellebbezésében.

Miután azonban a felperes abban a hiszemben volt, hogy a beruházásai folytán kialakított üzlethelyiséget a tulajdonos részére elidegeníti, igényét nem érvényesítette.

A Ptk. 326. § (2) bekezdése szerint, ha a követelést a jogosult menthető okból nem tudja érvényesíteni, az akadály megszűnésétől számított 1 éven belül - 1 éves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetében pedig 3 hónapon belül - a követelés akkor is érvényesíthető, ha az elévülési idő már eltelt vagy abból 1 évnél, illetőleg 3 hónapnál kevesebb van hátra.

Az elévülés nyugvása az adott esetben az alperes képviselője által 2005. november 3-án írott levelének felperes általi átvételével fejeződött be, amelyben **Sz.** Megyei Jogú Város alpolgármestere arról tájékoztatta, hogy a közgyűlés döntése értelmében a perbeli üzlet vételére benyújtott vételi ajánlatát elutasította. E levél kézhezvételétől számított 1 éven belül lett volna lehetősége a felperesnek arra, hogy a beruházásai ellenértékének megtérítésére irányuló követelését bírósági úton érvényesítse, ám ezt a határidőt elmulasztotta, mert a pert csak 2007. szeptember 27-én indította meg, ráadásul a Ptk. 6. §-ára alapított igényét csak 2010-ben, a 41. számú keresetmódosításban terjesztette elő.

A Ptk. 325. § (1) bekezdése kimondja, hogy az elévült követelést bírósági úton érvényesíteni nem lehet.

Erre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Legfelsőbb Bíróság részítése által meghatározott körben a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította.

Megjegyzi, hogy a fellebbezés felemelését az ún. „lelépési díj” megfizetésére a Pp. 275. §-ának (2) bekezdése kizárja, minthogy e követelés a felülvizsgálat tárgyát már nem képezte.

Ennek következtében a felperes a kereset tekintetében teljes mértékben pervesztessé vált, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes részére első fokú perköltség megfizetésére. Az ítéletábra perköltségként az alperes képviselőjének munkadíját számolta el, s azt az alperes immár teljes mértékű pernyertességére tekintettel 700 000 forintban határozta meg.

Az ítéletábra ítéletei, illetve a Legfelsőbb Bíróság részítése eredményeként mind a felperes, mind az alperes fellebbezése eredménytelennek bizonyult, ám tekintettel az eltérő fellebbezési értékekre, az ítéletábra a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte az alperes részére fellebbezési eljárási költség megfizetésére.

A Legfelsőbb Bíróság részítésében a Pp. 275. § (5) bekezdése alapján csupán megállapította a felek felülvizsgálati eljárási költségét és a felperes illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett felülvizsgálati eljárási illeték összegét.

A megismételt fellebbezési eljárásban a felperes teljes mértékben pervesztesnek bizonyult, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes részére a felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére, míg a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles a feljegyzett felülvizsgálati eljárási illetéket az állam javára megtéríteni.

D e b r e c e n, 2012. január 19.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Kocsis Ottília s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -